

Žagarė, 1956. XI. 28.

Draugas Budzinskai,

Jūsų laišką su eilėraščiais gavau. Dėl mane užgriuvusio begalinio darbo ilgokai užtęsiau atsakymą. Čia jau Jūs man atleiskite!..

Malonu, kad Jūs tvirtai ir ryžtingai siekiat kilnaus užsibrėžto tikslo-norite išmokti rašyti gerus eilėraščius. Ištikrųjū, juk, eilėraščių parašyti gali kiekvienas žmogus, kuris yra bent kiek susipažinęs su eiliavimo technika t. y. literatūros teorija. Kas kita yra parašyti gerą eilėraščių... Jūs, mano nuomone, galite išmokti rašyti visai neblogus eilėraščius, neabejotiną tam gabumą turite ir esate darbštus/ o tai visų svarbiausia/. Kada ateis šis laikas, kada Jūsų eilėraščiai taps tikrai geri, dabar dar sunku pasakyti. Gal būt po metų-kitų, o gal po 10 metų... Bet, drąsiai galima tvirtinti, jeigu dirbsite-savo pasieksite.

Aš šį kartą smulkiai atsiųstų eilėraščių nenagrinėsiu, nes trūkumai juose būdingi mano seniau nagrinėtiems, nors, tvirtinu, pažanga jaučiama ryškiai. Viena galiu konstatuoti, kad pasigendama pas Jus šviežesnių įvaizdžių, skurdūs vis dar rimai, neišradingos temos. Jūs dar neradote savo specifinio braižo.

Atminkite, jog rašytojas turi pasakyti ką nors naujo, ko nėra pasakę kiti, taip, kad jo žodžiai naujomis spalvomis sutviskėtų. Jūs gi kartojate sena, nublukusį. Taigi pamėginkite ką nors "atrasti". Leiskit į apyvartą naujus žodžius, rimus, temas; tik nenukrypkit į kitą kraštutinumą: neimkite naivių temų, gramatiškai netaisyklingų žodžių, nevertokite sintaksei neatitinkančių sakinių./Sintaksei Jūs dažnai nusidedate!/
ty.

Lauksiu Jūsų naujų eilėraščių! Rašykite!

Jūsų K.V.